

El Diacrític | | Actualitzat el 17/05/2018 a les 14:10

Per unes cançons en vers

«Sembla més necessari que mai entendre que la llibertat d'expressió no és cap concessió, sinó que es una obligació el protegir-la, defensar-la i promoure-la.» | «Valtònc, si res no canvia en les properes hores, serà el primer raper de la 'democràcia espanyola' empresonat per expressar la seva opinió en unes cançons en vers.»

Valtònc, durant la seva actuació a La Cabra en el marc de les Jornades Republicanes per la Llibertat d'Expressió a Vic | Dolors Pena

Dilluns passat, l'Audiència Nacional va donar 10 dies al raper Valtònc per ingressar a la presó. El Tribunal Constitucional ha rebutjat el recurs presentat contra la condemna que li farà entrar tres anys i mig. El delicte és un deliri: enaltiment del terrorisme i injúries greus a la Corona per les lletres de les seves cançons. Complir pena de presó per atrevir-se a rimar, amb millor o pitjor gràcia, en contra de la monarquia i fent al·lusió a la violència de grups terroristes espanyols inactius. Ara, la defensa del mallorquí intentarà exhaurir totes les vies legals possibles acudint al Tribunal Europeu de Drets Humans. Però poc va servir al mes de març l'esbrancada, acompanyada de sanció econòmica, que aquesta institució europea va fer a Espanya al respecte dels atacs a l'article 10 del Conveni Europeu de Drets Humans. Espanya vulnera el dret de llibertat d'expressió i ho fa sense cap vergonya. Ans al contrari, es continua protegint fins a l'absurd al rei i l'estat inclús front l'humor, l'expressió artística i la crítica política. La provocació, el simbolisme i les al·legories no semblen estar acceptades en el Codi Penal quan es tracta de parlar sobre l'*status quo*.

Sembla més necessari que mai entendre que la llibertat d'expressió no és cap concessió, sinó que es una obligació el protegir-la, defensar-la i promoure-la. Sense ella és ben difícil defensar drets i/o

conquistar-ne de nous, igual que passa amb els drets de reunió i manifestació. Fonaments essencials de la societat democràtica. Si no podem protestar, no podem transformar. Si no podem transformar, el món s'anquilosa perillosament.

Des de fa uns anys, i amb un revestiment legal després del 2015, aquelles persones que reclamem drets, qüestionem la classe política i s'organitzem per defensar la nostra vida som un problema d'ordre públic i de seguretat ciutadana. S'està fent un viratge alarmant cap al discurs securitari i de control social com a única sortida als problemes socials i polítics. S'està abusant, a més, del Dret Penal i el Dret Administratiu Sancionador per criminalitzar col·lectius o silenciar opinions, limitant la creació artística i fomentant l'autocensura. En definitiva, estem assistint a una autoritària instrumentalització de les eines legals per limitar els nostres drets.

Davant aquesta realitat, són moltes les que s'organitzen sota la ferma decisió de no callar, articulant solidaritats i resistències en col·lectiu front a un govern neoliberal que reprimeix qualsevol dissidència. Governos que treuen la seva força i legitimitat jugant el discurs de la por, buscant amenaces que justifiquin tot tipus de canvis legislatius i permetin irregularitats que vulneren els drets humans.

El cas Valtònc ha estat un crit d'alerta, transformat en aposta per la mobilització social front a lleis injustes, de la mà de la Plataforma No Callarem. Ell, si res no canvia en les properes hores, serà el primer raper de la 'democràcia espanyola' empresonat per expressar la seva opinió en unes cançons en vers.

«Sota un govern que empresona injustament, el lloc escaient per a una persona justa és la presó», escrivia al segle XIX Henry D. Thoreau. Filosofia que van entomar aquells compromesos amb la insubmissió al servei militar obligatori, mostrant la seva postura de no cooperació. "La millor resposta a aquesta condemna és la desobediència", sentenciava Valtònc en la roda de premsa a Barcelona on es va presentar la Setmana per la Llibertat d'Expressió. Una setmana que va ser tota una posada en escena d'aquest front comú contra la repressió i la censura i que encara avui continua amb la convocatòria d'una concentració per la Llibertat de Valtònc el proper 23 de maig a les 19:00 h a la Plaça Sant Jaume de Barcelona.

El conformisme i la submissió a les agressions que vivim per part del sistema és el delictes real i greu, i no mil i un versos rimats a vídeos del Youtube o sobre un escenari. "L'opressor no seria tan fort si no tingués còmplices entre els mateixos oprimits", apuntava l'escriptora i filòsofa francesa Simone de Beauvoir. Perquè quan quelcom és injust, ens hem de posicionar i hem de prendre partit.

Hem de treballar per generar un espai social obert i ampli que promogui l'organització i la generació d'un poder de transformació social propi que es permeti, des de baix, qüestionar, enderrocar i canviar qualsevol poder injust. En això es basa molta de la filosofia que resideix rere l'acte mateix de la desobediència civil.

Creuar fotos del rei no és un delictes. Fer cançons, tampoc. Les institucions de l'Estat, i el poder judicial en concret, han de ser suficientment madures democràticament per acceptar que el dret a la llibertat d'expressió no només protegeix les opinions, expressions i informacions agradables, favorables o inofensives, sinó especialment la crítica que pot ser sovint desagradable o ofensiva.

La crítica a qualsevol institució, i a la realitat que vivim, és el símptoma d'una societat que actua i reflexiona. Una societat avançada, plural, activa. Les presons plenes són, llavors, sinònim d'un estat democràtic fallit.

*«Si van a juzgarme por combatir el fascismo, me declaro culpable.
En la cárcel seré el mismo.
Si es delito luchar por la verdadera paz,
lo cometo orgulloso aunque me vayan a encerrar*

*Si es delito no aceptar esta barbarie,
lo hago orgulloso y no habrá quien me cambie
Culpable de recordar que les interesa el paro masivo
para explotar más con el miedo al despido
Culpable de saber que la raíz del problema es el sistema
que solo sirve a una minoría rica que nos condena
Culpable de vencer el miedo pa' que no me callen
Culpable de saber que hace falta acción, no lamentos
y que es legítima la rabia que siento
Culpable de no renunciar a contar lo que hacen»
Valtònyc*

Som totes culpables perquè no pensem callar. No Callarem. Demà Pots Ser tu.